

шкоди також завдають туристи, що безвідповідально підходять до свого відпочинку, залишаючи сміття, розпалюючи вогнища та збираючи лікарські або декоративні рослини.

Одним із шляхів вирішення проблем забрудненості став екологічний туризм, який стає все більш популярним останнім часом. Саме поширення методів екологічного туризму, широке впровадження екологічного палива, обмежене будівництво туристичної інфраструктури одночасно стимулює розвиток туристичної діяльності та бережливо ставиться до оточуючого середовища.

У контексті українського природоохоронного законодавства екологічна безпека туристичних дестинацій – це певний стан навколишнього природного середовища територій розміщення туристів, при якому забезпечується попередження погіршення екологічної обстановки та виникнення небезпеки здоров'я людей. Об'єкти туристичної інфраструктури можна характеризувати як техногенні об'єкти, які можуть негативно впливати на довкілля територій, де розміщені туристи. Звичайно, що ці об'єкти не завдають значної шкоди навколишньому середовищу, проте, у випадку зростання попиту на екологічно чисті території прибуття відпочиваючих, необхідність застосування механізмів забезпечення екологічної безпеки на туристичних дестинаціях стає необхідним елементом управління цими територіями [1].

Саме тому для попередження шкідливого впливу на природу на підприємствах туристичної сфери має здійснюватися екологічний менеджмент. Особливо це має стосуватись закладів розміщення та обслуговування туристів. Для таких закладів мають впроваджуватись екологічно безпечні джерела енергії та палива, обмежене користування води та мінімізація відходів.

Так само як і підприємства мають впроваджувати у свою діяльність методи, що не будуть завдавати шкоди оточуючому середовищу, туристи також мають відповідально підходити до свого відпочинку. Підвищення свідомості туристів щодо сучасних екологічних проблем туризму має значно покращити стан багатьох дестинацій. Також фахівці у сфері туризму мають підвищувати свій рівень знань з питань екології та впровадження екологічно безпечних методів ведення туристичної діяльності на всіх рівнях.

Список використаних джерел:

1. Коробейникова Я. Екологічна безпека територій туристичних дестинацій: визначення, механізми та проблеми забезпечення. 2021. С. 127-128. URL: https://dspu.edu.ua/sites/youngsc/AQGS/2014_8/ecology/404-408.pdf.
2. Пригара О. Екологічні проблеми туризму та шляхи їх вирішення. Екологія та охорона навколишнього середовища. 2014, с. 405-408. URL: <https://ebzr.nung.edu.ua/index.php/ebzr/article/download/453/449>.

Реученко Богдан,

здобувач, 242 Туризм

Науковий керівник: Герасименко Тетяна, к.геол.н., доцент

НТУ «Дніпровська політехніка»

СТІЙКИЙ РОЗВИТОК ТУРИСТИЧНОЇ ТЕРИТОРІЇ НА ПРИКЛАДІ НОВОМОСКОВСЬКОГО РАЙОНУ

Важливе місце у розвитку туристичної діяльності займає привабливість території, тобто місця, яке відвідується туристами в рекреаційних, пізнавальних та інших туристичних цілях, іншими словами – дестинація. Якщо ж розглядати туристичну дестинацію як комплекс продуктів, то до основних її об'єктів слід віднести компоненти туристичної індустрії, і навіть, такі види атракції, як природні, культурно-історичні, подієві об'єкти [1].

Як свідчить світова практика розвитку туристичних дестинацій, останні десятиліття велике значення приділяється саме їх сталого розвитку. Це означає, що з економічними

чинниками слід формувати таку модель розвитку туристичної дестинації, де б бралися до уваги чинники екологічного і соціального характеру.

Аналіз та визначення даних факторів дозволить більш ефективно оцінити сталий розвиток туристичної дестинації, ґрунтуючись на конкретних вимірах показників щодо кожного з напрямків сталого розвитку (Рис. 1).

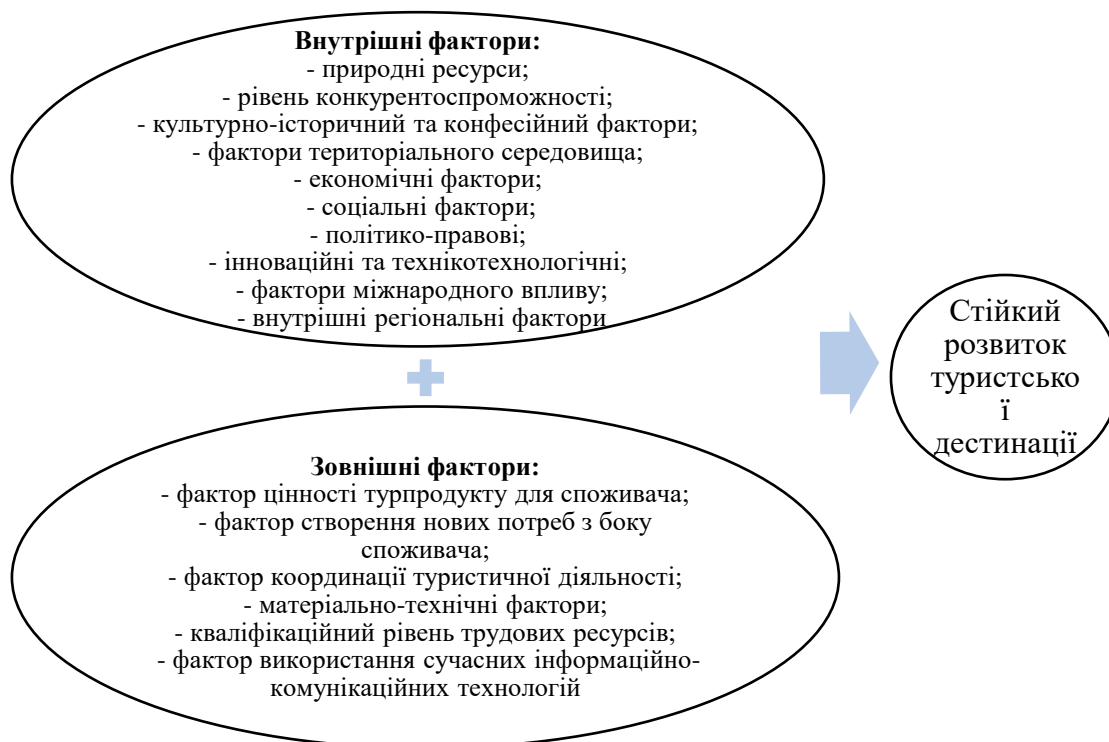

Рисунок 1 – Фактори ефективного управління стійким розвитком туристичної дестинації

Наголошуючи на першорядному значенні туристично-рекреаційних ресурсів у сталому розвитку регіону, а також у успішному розвитку туристського бізнесу, багато вчених розглядають природні фактори як основні елементи створення туристичного продукту в регіоні для ефективного планування інвестиційної політики в регіоні [3]. Безумовно, наявність природних ресурсів – це основа туристичного продукту, але без участі економічних чинників планування стійкого туризму у регіоні не досягне своєї кінцевої мети.

Ринок споживачів туристичних продуктів та послуг змінюється щороку, вивчення потреб туристів, саме поведінки споживачів, дозволяє виробникам турпродукту зорієнтуватися і вибрати цільовий сегмент, чим зменшити ризики витрати й одержати найбільш високий прибуток на ринку.

Стійкий розвиток туристичного регіону слід розуміти як «ефективне планування та управління туристичним регіоном, де особлива увага приділяється охороні та моніторингу природно-рекреаційних ресурсів, підвищенню доходів місцевого населення, зниженню рівня безробіття, підготовці висококваліфікованих туристичних кадрів та інших соціально-значущих показників, формуванню «green» технологій у просуванні туристичного продукту, створенні комфортної матеріально-технічної бази та безпечних умов для відпочинку вітчизняних і зарубіжних туристів».

Туристичну дестинацію можна охарактеризувати виходячи з географічного підходу, тобто регіону, міста, країни та з погляду туристської привабливості території для туристів [2]. Ґрунтуючись на цих характеристиках, розглянемо з погляду сталого розвитку туристичну привабливість Новомосковського району Дніпропетровської області.

Аналіз динаміки розвитку основних показників туризму та туристичної інфраструктури в регіоні, а також оцінка факторів сталого розвитку дозволили авторам сформулювати структурну модель планування сталого розвитку Новомосковського району (Рис. 2).

Рисунок 2 – Основні блоки для планування сталого розвитку Новомосковського району

Слід зазначити, що основні механізми вдосконалення сталого розвитку туристської дестинації є комплексом заходів із взаємозалежних факторів сталого розвитку, фінансово-економічного, соціального та екологічного розвитку.

Список використаних джерел

1. Кожухівська Р.Б. Підвищення конкурентоздатності туристичної дестинації. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Економіка і управління*. 2020. Том 31 (70). № 1, С. 160-164. URL: http://econ.vernadskyjournals.in.ua/journals/2020/31_70_1/29.pdf.
2. Корж Н. В., Басюк Д. І. Управління туристичними дестинаціями: підручник. Вінниця: «ПП «ТД Едельвейс і К», 2017. 322 с.
3. Оцінка туристично-рекреаційного потенціалу регіону: монографія / за ред. В. Г. Герасименка. Одеса: ОНЕУ, 2016. 262 с.

Сучкова Ольга,
здобувач, 242 Туризм
Науковий керівник: Безугла Людмила, д.е.н., професор
НТУ «Дніпровська політехніка»

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКОГО ТУРИЗМУ

Сільський туризм – це форма туризму, в якій туристи відвідують сільські або сільські області, щоб насолоджуватися сільським життям та отримувати враження від природних та культурних особливостей сільських регіонів. Сільський туризм може принести багато переваг місцевим громадам. Створюючи нові робочі місця, сільський туризм сприяє зміцненню